

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

28 ianuarie 2015 *

„Concurență — Procedură administrativă — Piața europeană a peroxidului de hidrogen și a perboratului — Publicarea unei decizii de constatare a unei încălcări a articolului 81 CE — Respingerea unei cereri de aplicare a regimului de confidențialitate în privința informațiilor furnizate Comisiei în temeiul comunicării privind cooperarea — Obligația de motivare — Confidențialitate — Secret profesional — Încredere legitimă”

În cauza T-341/12,

Evonik Degussa GmbH, cu sediul în Essen (Germania), reprezentată de C. Steinle, de M. Holm-Hadulla și de C. von Köckritz, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de C. Giolito, de M. Kellerbauer și de G. Meessen, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2012) 3534 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de Evonik Degussa în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat),

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Papasavvas, președinte, N. J. Forwood (raportor) și E. Bieliūnas, judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 aprilie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 La 3 mai 2006, Comisia Comunităților Europene a adoptat Decizia C(2006) 1766 final privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) (denumită în continuare „decizia PHP”).
- 2 În decizia PHP, Comisia a constatat printre altele că Degussa AG, devenită Evonik Degussa GmbH, reclamanta, participase la o încălcare a articolului 81 CE pe teritoriul Spațiului Economic European (SEE), împreună cu 16 alte societăți active în sectorul peroxidului de hidrogen și al perboratului. Întrucât reclamanta a fost prima societate care a contactat Comisia, în decembrie 2002, în temeiul comunicării acesteia privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2002”), și a cooperat pe deplin cu această ocazie, furnizând Comisiei toate informațiile pe care le deținea în legătură cu încălcarea, acesteia i-a fost acordat beneficiul imunității complete la amendă.
- 3 În anul 2007, o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP a fost publicată pe site-ul internet al Direcției Generale (DG) „Concurență” a Comisiei (denumită în continuare „DG COMP”).
- 4 Într-o scrisoare adresată reclamantei la 28 noiembrie 2011, Comisia a informat-o în legătură cu intenția sa de a publica o nouă versiune, neconfidențială, mai detaliată a deciziei PHP, care să reia integralitatea conținutului deciziei menționate cu excepția informațiilor confidențiale. Cu această ocazie, Comisia a solicitat reclamantei să identifice în decizia PHP informațiile pentru care intenționa să solicite aplicarea regimului de confidențialitate.
- 5 Considerând că această versiune neconfidențială mai detaliată conținea informații confidențiale sau secrete de afaceri, reclamanta a informat Comisia, printr-o scrisoare din 23 decembrie 2011, că se opunea publicării avute în vedere. În susținerea acestei opoziții, reclamanta a susținut, mai precis, că respectiva versiune neconfidențială conținea numeroase informații pe care le transmisese Comisiei în temeiul programului de clemență, ca și numele mai multor colaboratori ai săi, precum și indicații privind relațiile sale comerciale. Potrivit reclamantei, publicarea avută în vedere ar încălca astfel în special principiile protecției încrederii legitime și egalității de tratament și ar fi de natură să aducă prejudicii activităților de investigație ale Comisiei.
- 6 Prin scrisoarea din 15 martie 2012, Comisia a informat reclamanta că accepta să elimine din noua versiune neconfidențială destinată publicării toate informațiile care permiteau în mod direct sau indirect identificarea sursei informațiilor comunicate în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și numele colaboratorilor reclamantei. În schimb, Comisia a apreciat că nu era justificată acordarea beneficiului confidențialității în privința celorlalte informații pentru care reclamanta solicitase aplicarea regimului de confidențialitate.
- 7 Punând în aplicare posibilitatea prevăzută de Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 275, p. 29, denumită în continuare „decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor”), reclamanta a sesizat consilierul-auditor pentru ca acesta să excludă din versiunea neconfidențială destinată publicării orice informație furnizată de reclamantă în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002.

Decizia atacată

- 8 Prin decizia C(2012) 3534 final din 24 mai 2012 (denumită în continuare „decizia atacată”), consilierul-auditor a respins, în numele Comisiei, cererile de aplicare a regimului de confidențialitate introduse de reclamantă și, în consecință, a autorizat publicarea de informații comunicate de ea Comisiei cu scopul de a beneficia de programul de clemență al acesteia.
- 9 În decizia atacată, consilierul-auditor a subliniat mai întâi limitele mandatului său, care i-ar fi permis numai să examineze dacă o informație trebuia să fie considerată confidențială, iar nu să remedieze o încălcare pretinsă a așteptărilor legitime ale reclamantei față de Comisie.
- 10 Pe de altă parte, consilierul-auditor a arătat că reclamanta se opunea publicării unei noi versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP pentru simplul motiv că aceasta cuprindea informații furnizate în aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002, iar comunicarea unor astfel de informații către terți ar putea să îi cauzeze prejudicii în contextul unor acțiuni în despăgubire inițiate în fața instanțelor naționale. Or, potrivit consilierului-auditor, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice mai mult decât esența deciziilor sale. În plus, trimiteri la documente cuprinse în dosarul administrativ nu ar constitui, în sine, secrete de afaceri sau alte informații confidențiale.
- 11 Potrivit consilierului-auditor, reclamanta nu a demonstrat că publicarea de informații pe care le comunicase Comisiei pentru a beneficia de clemență acesteia era de natură să îi cauzeze un prejudiciu grav. Interesul unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului ilicit care îi este reproșat să nu fie divulgate publicului nu ar merita, în orice caz, o protecție specială. Consilierul-auditor a amintit, cu privire la acest aspect, că acțiunile în despăgubire făceau parte integrantă din politica Uniunii Europene în materie de concurență și că, în consecință, reclamanta nu putea invoca un interes legitim de a fi protejată împotriva riscului de a face obiectul unor astfel de acțiuni, din cauza participării sale la cartelul vizat de decizia PHP.
- 12 Consilierul-auditor a apreciat de asemenea că nu era competent să răspundă la argumentul reclamantei potrivit căruia divulgarea către terți a unor informații pe care le comunicase Comisiei în cadrul programului de clemență ar aduce atingere acestui program, o astfel de problemă depășind limitele mandatului său. Consilierul-auditor a amintit în această privință că, potrivit jurisprudenței, îi revine doar Comisiei sarcina de a aprecia în ce măsură contextul de fapt și istoric în care se încadrează comportamentul incriminat trebuie să fie adus la cunoștința publicului, în măsura în care nu conține informații confidențiale.
- 13 În sfârșit, consilierul-auditor a arătat că, întrucât mandatul care îi era încredințat în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor se limita la aprecierea măsurii în care informațiile se încadrau în categoria secretului profesional sau trebuiau să beneficieze de un tratament confidențial pe baza unui alt temei, el nu avea competența de a se pronunța cu privire la argumentul reclamantei potrivit căruia publicarea informațiilor pe care le comunicase în temeiul programului de clemență ar fi determinat o diferență de tratament nejustificată în raport cu ceilalți participanți la încălcarea sancționată prin decizia PHP și ar fi încălcat astfel principiul egalității de tratament.

Procedura și concluziile părților

- 14 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 2 august 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

- 15 Prin Ordonanța din 16 noiembrie 2012, Evonik Degussa/Comisia (T-341/12 R), președintele Tribunalului a decis, pe de o parte, să suspende executarea deciziei atacate și, pe de altă parte, să oblige Comisia să se abțină de la publicarea unei versiuni a deciziei PHP care ar fi mai detaliată, în ceea ce o privește pe reclamantă, decât cea publicată pe site-ul internet al DG COMP în anul 2007.
- 16 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 17 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, a solicitat prezentarea unui document de către Comisie. Aceasta a prezentat documentul solicitat în termenul acordat.
- 18 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 9 aprilie 2014.
- 19 Reclamanta a depus în ziua ședinței o copie a unei scrisori a Comisiei date 11 februarie 2014, privind o procedură de arbitraj pendinte în Statele Unite ale Americii. Invitată de președintele Camerei a treia să își prezinte observațiile cu privire la acest nou înscris în termen de o săptămână de la ședință, Comisia a confirmat, într-o scrisoare primită la grefa Tribunalului la 15 aprilie 2014, că se opunea luării sale în considerare în prezenta procedură, având în vedere depunerea sa tardivă.
- 20 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 21 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 22 Reclamanta invocă, în esență, cinci motive în susținerea acțiunii formulate. Acestea sunt întemeiate, cel dintâi, pe încălcarea articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, a dreptului la bună administrare și a dreptului de a fi ascultat, cel de al doilea, pe o motivare insuficientă, cel de al treilea, pe o încălcare a secretului profesional protejat de articolul 339 TFUE și de articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), precum și a caracterului confidențial al informațiilor a căror publicare o intenționează Comisia, cel de al patrulea, pe o încălcare a principiilor încrederii legitime, securității juridice și egalității de tratament și, cel de al cincilea, pe o încălcare a principiului respectării scopului înscris la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), precum și pe o încălcare a punctului 48 din Comunicarea Comisiei privind regulile de acces la dosarul Comisiei în cauzele în temeiul articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE], al articolelor 53, 54 și 57 din Acordul privind SEE și al Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (JO 2005, C 325, p. 7, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 220, denumită în continuare „Comunicarea privind accesul la dosar”).

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, a dreptului la bună administrare și a dreptului de a fi ascultat

- 23 Acest motiv cuprinde în esență două aspecte. În cadrul primului aspect, reclamanta reproșează consilierului-auditor faptul că nu a examinat pe fond argumentele întemeiate pe încălcarea principiilor încrederii legitime și egalității de tratament pe care i le prezentase și nici argumentul că publicarea avută în vedere de Comisie ar încălca principiul înscris la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, potrivit căruia informațiile colectate în temeiul articolelor 17-22 din regulamentul menționat nu pot fi utilizate decât în scopul în care au fost obținute. Prin limitarea examinării numai la aspectul dacă informațiile la a căror publicare reclamanta s-a opus erau sau nu erau confidențiale, consilierul-auditor ar fi restrâns în mod necorespunzător sfera controlului pe care este în măsură să îl exercite în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor.
- 24 În cadrul unui al doilea aspect, reclamanta susține că, întrucât s-a abținut să se pronunțe cu privire la unele argumente pe care aceasta le prezentase, consilierul-auditor a adoptat decizia atacată cu încălcarea dreptului ei la bună administrare, garantat la articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Această omisiune ar constitui de asemenea o încălcare a dreptului reclamantei de a fi ascultată în mod util în cadrul unei proceduri administrative, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale.
- 25 Comisia contestă această argumentație.
- 26 În ceea ce privește primul aspect, trebuie arătat, cu titlu introductiv, că, prin intermediul acestui prim motiv, reclamanta reproșează consilierului-auditor, în esență, faptul că s-a abținut să răspundă la trei argumente distincte pe care le invocase în fața lui, fiecare dintre ele fiind de natură, în opinia sa, să se opună publicării unei versiuni neconfidențiale mai complete a deciziei PHP, avută în vedere de Comisie. Aceste argumente privesc, în primul rând, nerespectarea principiului scopului înscris la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, potrivit căruia informațiile colectate de Comisie în temeiul articolelor 17-22 din regulamentul menționat pot fi utilizate doar pentru scopul în care au fost obținute, în al doilea rând, încălcarea încrederii legitime a reclamantei în faptul că informațiile în litigiu nu vor fi publicate și, în al treilea rând, încălcarea principiului egalității de tratament, rezultând din faptul că această publicare ar avea ca efect plasarea reclamantei într-o poziție mai puțin favorabilă decât cea a altor destinatari ai deciziei PHP, care nu au cooperat cu Comisia, în contextul unor acțiuni în reparație eventual inițiate de victimele încălcării dreptului concurenței sancționate în această decizie.
- 27 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, competențele și funcțiile consilierilor-auditori desemnați în procedurile de concurență sunt definite prin decizia menționată.
- 28 Articolul 8 alineatele (1)-(3) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor prevede următoarele:

„(1) Atunci când Comisia intenționează să divulge informații care pot constitui un secret de afaceri sau alte informații confidențiale ale unei întreprinderi sau persoane, întreprinderea sau persoana respectivă este informată în scris de [DG COMP] cu privire la intenția Comisiei și la motivele pe care se bazează aceasta. Se stabilește un termen în care întreprinderea sau persoana în cauză poate prezenta observații scrise.

(2) Atunci când se opune divulgării informațiilor respective, întreprinderea sau persoana în cauză poate sesiza în acest sens consilierul-auditor. În cazul în care consilierul-auditor constată că informațiile pot fi divulgate pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau alte informații confidențiale sau pentru că există un interes superior în divulgarea lor, constatarea respectivă este

formulată într-o decizie motivată care este notificată întreprinderii sau persoanei în cauză. Decizia precizează data după expirarea căreia informațiile vor fi divulgate. Această dată nu poate fi fixată la mai puțin de o săptămână de la data notificării.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis* divulgării informațiilor prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.”

- 29 În ceea ce privește mai întâi reproșul adus consilierului-auditor de a nu fi examinat argumentul privind nerespectarea principiului scopului, în măsura în care se poate considera că un astfel de argument a fost prezentat în mod specific în fața acestuia de către reclamantă în cererea sa din 10 aprilie 2012, trebuie aprobat punctul de vedere al Comisiei potrivit căruia decizia atacată oferă, în esență, un răspuns. Astfel, în considerentul (19) al deciziei atacate, consilierul-auditor a arătat că, sub rezerva respectării secretului profesional, îi revenea Comisiei sarcina de a determina ce informații intenționa să publice dincolo de conținutul esențial al deciziilor pe care le adopta în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003. Or, în considerentele (20) și (21) ale deciziei atacate, consilierul-auditor a respins de altfel argumentul reclamantei potrivit căruia o astfel de publicare era exclusă în ceea ce privește informațiile care fuseseră comunicate Comisiei cu scopul de a beneficia de programul de clemență al acesteia.
- 30 Astfel, fără a aduce atingere examinării validității acestei abordări în cadrul celui de al cincilea motiv, rezultă în mod implicit, dar necesar din decizia atacată că publicarea unor informații comunicate de o întreprindere care solicită să beneficieze de programul de clemență, în pofida dezacordului exprimat de respectiva întreprindere în această privință, nu încalcă principiul înscris la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, potrivit căruia informațiile colectate de Comisie în cursul unei investigații privind o încălcare a dreptului concurenței pot fi utilizate numai pentru scopul în care au fost obținute.
- 31 Apoi, în privința argumentelor întemeiate pe faptul că consilierul-auditor nu ar fi răspuns obiecțiilor întemeiate pe încălcarea încrederii legitime în faptul că publicarea în litigiu nu va interveni, precum și pe încălcarea principiului egalității de tratament, trebuie să se arate că aceste argumente au fost prezentate într-adevăr de reclamantă în cererea sa introdusă la consilierul-auditor la 10 aprilie 2012.
- 32 Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă, la punctele 15 și 24 din decizia atacată, consilierul-auditor s-a considerat în mod întemeiat incompetent pentru a statua asupra acestor argumente, ținând seama de limitele mandatului care îi este încredințat în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor.
- 33 În această privință, trebuie mai întâi să se arate că Tribunalul a considerat că, atunci când consilierul-auditor lua o decizie în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Decizia 2001/462/CE, CECO a Comisiei din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 162, p. 21, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 108), înlocuit de articolul 8 alineatul (3) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, acesta era obligat nu numai să examineze dacă versiunea unei decizii de sancționare a unei încălcări a articolului 81 CE supuse examinării sale conținea secrete de afaceri sau alte informații confidențiale care se bucură de o protecție similară, ci și să verifice dacă această versiune conținea alte informații care nu puteau fi divulgate publicului fie din cauza normelor de drept comunitar care le protejează în mod specific, fie din cauza faptului că făceau parte, prin natura lor, dintre cele care fac obiectul secretului profesional (Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia, T-198/03, Rec., p. II-1429, punctul 34, și Hotărârea din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, T-474/04, Rep., p. II-4225, punctul 66).
- 34 Din aceeași jurisprudență reiese de asemenea că figurează printre aceste norme care protejează în mod specific anumite informații Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter

personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142) și articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), care prevede excepții de la dreptul de acces la documentele instituțiilor stabilit la articolul 2 alineatul (1) din acest din urmă regulament (Hotărârea Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 64).

- 35 Trebuie să se sublinieze în continuare că, la momentul la care au fost pronunțate Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, articolul 9 din Decizia 2001/462 se referea numai la protecția datorată secretelor de afaceri ale întreprinderilor care făceau obiectul unei investigații privind o încălcare a dreptului concurenței. Această dispoziție se deosebea astfel, cu privire la acest aspect, de articolul 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, care o înlocuiește, articolul menționat referindu-se, în ceea ce îl privește, atât la secretele de afaceri ale întreprinderilor, cât și la alte informații confidențiale.
- 36 Astfel cum s-a subliniat la punctul 33 de mai sus, Tribunalul a dat însă articolului 9 alineatul (3) din Decizia 2001/462, în jurisprudența citată la punctul menționat, o interpretare care merge dincolo de modul de redactare a acestei dispoziții, bazându-se pe o analiză a contextului și a obiectivelor ei.
- 37 Astfel, Tribunalul a arătat mai întâi că articolul 9 din Decizia 2001/462 viza punerea în aplicare pe plan procedural a protecției prevăzute de dreptul comunitar a informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 28). Amintind în această privință protecția informațiilor care, prin natura lor, fac obiectul secretului profesional în temeiul articolului 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), Tribunalul a arătat că, conform jurisprudenței, domeniul informațiilor care fac obiectul secretului profesional se întindea dincolo de secretele de afaceri ale întreprinderilor (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 29).
- 38 Tribunalul a indicat apoi, pe de o parte, că primele două paragrafe ale articolului 9 din Decizia 2001/462 vizau divulgarea de informații către persoane, întreprinderi sau asocieri de întreprinderi în scopul exercitării dreptului lor de a fi ascultate în cadrul unei proceduri de aplicare a normelor de concurență și, pe de altă parte, că procedura prevăzută de aceste două paragrafe nu se aplica decât *mutatis mutandis* divulgării de informații prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, vizată, la rândul ei, de cel de al treilea paragraf al acestei dispoziții. Aceasta implica printre altele că, atunci când consilierul-auditor lua o decizie în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Decizia 2001/462, avea obligația să asigure respectarea secretului profesional în ceea ce privește informațiile care nu necesitau o protecție la fel de specială precum cea acordată secretelor de afaceri, în special informațiile care puteau fi comunicate terților care aveau dreptul de a fi ascultați în legătură cu acestea, dar al căror caracter confidențial se opunea unei divulgări către public (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 31).
- 39 Tribunalul a mai justificat interpretarea largă a articolului 9 din Decizia 2001/462 referindu-se la considerentul (9) al deciziei menționate, potrivit căruia, „[a]tunci când se divulgă informații privind persoane fizice, trebui[e] să se acorde o atenție specială Regulamentului [...] nr. 45/2001” (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 32).
- 40 Astfel de constatări rămân pertinente în contextul deciziei privind funcția și mandatul consilierului-auditor.

- 41 La fel ca articolul 9 din Decizia 2001/462, articolul 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor vizează astfel punerea în aplicare pe plan procedural a protecției pe care o oferă dreptul Uniunii informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență, prevăzută apoi la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. Astfel, articolul 8 menționat operează aceeași distincție ca și cea amintită la punctul 38 de mai sus, între protecția confidențialității informațiilor față de terții care beneficiază de dreptul de a fi ascultați în cadrul unei proceduri de aplicare a normelor de concurență și cea, mai largă, care trebuie asigurată atunci când este avută în vedere o publicare în Jurnalul Oficial. În plus, considerentul (23) al deciziei privind funcția și mandatul consilierului-auditor reia, în esență, conținutul considerentului (9) al Deciziei 2001/462, referindu-se la obligația consilierului-auditor de a ține seama în special de Regulamentul nr. 45/2001 atunci când divulgă informații privind persoane fizice.
- 42 În speță însă, principiile încrederii legitime și egalității de tratament, invocate de reclamantă în fața consilierului-auditor, nu constituie norme vizând protecția în mod special împotriva unei divulgări către public a unor informații precum cele care au fost comunicate Comisiei de reclamantă cu scopul obținerii clemenței.
- 43 Astfel, spre deosebire, de exemplu, de normele care figurează în Regulamentul nr. 45/2001 cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele sau instituțiile Uniunii sau la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 cu privire la excepțiile de la dreptul de acces la documente, asemenea principii nu au ca obiect specific protejarea confidențialității informațiilor sau a documentelor. Întrucât aceste principii nu fac parte, așadar, ca atare, din sfera protecției prevăzute de dreptul Uniunii a informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență, ele depășesc cadrul misiunii cu care este investit consilierul-auditor în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor.
- 44 În consecință, consilierul-auditor și-a declinat în mod întemeiat în speță competența de a răspunde la obiecțiile la publicarea în litigiu ridicate de reclamantă în temeiul principiilor încrederii legitime și egalității de tratament.
- 45 În ceea ce privește, pe de altă parte, critica potrivit căreia decizia atacată ar fi afectată de o eroare vădită de apreciere întrucât niciunul dintre serviciile Comisiei nu a examinat obiecțiile de principiu ale reclamantei împotriva publicării unei versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP, critică prezentată de reclamantă în susținerea primului motiv, nici aceasta nu poate fi primită.
- 46 Astfel, această critică se întemeiază, după cum susține în mod întemeiat Comisia, pe premisa eronată potrivit căreia aceasta din urmă ar fi omis, în general, să ia poziție în această privință.
- 47 În acest sens, în scrisoarea adresată de DG COMP reclamantei la 28 noiembrie 2011, Comisia a indicat că decisese publicarea unei noi versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP pentru motive de transparență.
- 48 Pe de altă parte, reiese din scrisoarea care a fost adresată de DG COMP reclamantei la 15 martie 2012 că, în cadrul analizei obiecțiilor de principiu la publicarea în litigiu, Comisia a apreciat că îi revenea sarcina să evalueze comparativ în special protecția obiectivelor activităților sale de investigație, vizate de excepția de la principiul transparenței prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și interesele legitime ale părților. Comisia a arătat de altfel că un document precum o declarație efectuată de o întreprindere nu beneficia de protecție prin simplul fapt că îi fusese comunicată în cadrul unei cereri de clemență și că publicarea avută în vedere nu aducea atingere obiectivelor activităților sale de investigație. În plus, Comisia a subliniat că trebuia să se țină seama în speță de articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, în temeiul căruia excepțiile de la dreptul de acces la documente vizate la primele trei alineate ale acestui articol se aplicau doar în perioada în care protecția prevăzută se justifica prin conținutul documentului. Comisia a dedus de aici că publicarea în litigiu nu determina o încălcare a încrederii legitime a reclamantei.

- 49 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, Comisia a examinat în mod corect obiecțiile de principiu la publicarea în litigiu formulate de reclamantă.
- 50 În sfârșit, ținând seama de constatările operate la punctele 30, 44 și 49 de mai sus, este necesar să se respingă ca nefondat al doilea aspect al motivului, prin care reclamanta susține că refuzul consilierului-auditor de a răspunde la unele dintre obiecțiile sale la publicarea în litigiu ar determina o încălcare a dreptului său la bună administrare, garantat la articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, precum și a dreptului său de a fi ascultată în mod util în cadrul unei proceduri administrative, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale.
- 51 În consecință, primul motiv nu este întemeiat și trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe insuficiența motivării

- 52 Reclamanta reproșează consilierului-auditor faptul că nu a motivat suficient decizia atacată, cu nerespectarea, pe de o parte, a articolului 296 TFUE și a articolului 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale și, pe de altă parte, a articolului 8 alineatul (2) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor. Astfel, decizia atacată nu ar expune motivul care justifică, la mai mult de cinci ani de la publicarea unei prime versiuni neconfidențiale a deciziei PHP, publicarea unei versiuni neconfidențiale mai complete a acesteia din urmă. Deși reclamanta recunoaște că Comisia a făcut trimitere la motive de transparență în scrisoarea pe care i-a adresat-o la 28 noiembrie 2011, această simplă trimitere nu ar permite totuși să se înțeleagă motivele care au determinat-o să considere că prima versiune neconfidențială publicată pe site-ul său internet în anul 2007 nu îndeplinea sau nu mai îndeplinea această cerință. O motivare specifică cu privire la acest aspect, chiar în decizia atacată, ar fi fost cu atât mai necesară cu cât decizia Comisiei de a publica o versiune neconfidențială mai completă a deciziei PHP se îndepărta de practica administrativă anterioară.
- 53 Comisia susține că decizia atacată, analizată în contextul său, este motivată suficient pe acest plan.
- 54 În temeiul unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva o decizie individuală are ca scop să dea posibilitatea instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziei și să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă decizia este bine fundamentată sau dacă este, eventual, afectată de un viciu ce permite contestarea validității sale, fiind precizat că întinderea acestei obligații depinde de natura actului în cauză și de contextul adoptării sale (Hotărârea Curții din 9 noiembrie 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Comisia*, 322/81, Rec., p. 3461, punctul 14, și Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 1996, *Van Megen Sports/Comisia*, T-49/95, Rec., p. II-1799, punctul 51).
- 55 Astfel, deși, în temeiul articolului 296 TFUE, Comisia este obligată să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a deciziei și considerentele care au condus-o la adoptarea acesteia, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act îndeplinește cerințele acestei dispoziții trebuie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul actului, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, *Comisia/Sytraval și Brink's France*, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 63 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 26 octombrie 2012, *CF Sharp Shipping Agencies/Consiliul*, T-53/12, punctul 37). În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă cuprinsul măsurii adoptate în privința sa (Hotărârea Tribunalului din 15 aprilie 2011, *Republica Cehă/Comisia*, T-465/08, Rep., p. II-1941, punctul 163).

- 56 Această obligație de motivare este pusă în aplicare la articolul 8 alineatul (2) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor coroborat cu alineatul (3) al acestei dispoziții, în ceea ce privește deciziile pe care consilierul-auditor trebuie să le ia referitor la cererile de aplicare a tratamentului confidențial cu privire la anumite informații în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență.
- 57 În speță, reiese atât din scrisoarea reclamantei din 23 decembrie 2011, adresată DG COMP, cât și din scrisoarea pe care aceasta a adresat-o consilierului-auditor la 10 aprilie 2012 că reclamanta a susținut în cursul procedurii administrative că publicarea unei noi versiuni a deciziei PHP conținând informații pe care aceasta le comunicase voluntar pentru a beneficia de aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002 i-ar încălca așteptările legitime și nu ar fi, în plus, justificată de niciun interes public superior. Din aceleași scrisori reiese de asemenea că reclamanta a arătat că o astfel de publicare s-ar îndepărta de practica administrativă anterioară a Comisiei, constând în nedivulgarea către terți a informațiilor care erau comunicate acesteia de întreprinderi în cadrul programului de clemență.
- 58 Cu privire la acest aspect, trebuie arătat că, deși consilierul-auditor nu a răspuns pe fond în mod specific la fiecare dintre aceste argumente, motivul acestei conduite era, așa cum reiese în esență din examinarea primului motiv, acela de a respecta limitele mandatului care i-a fost conferit în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor.
- 59 Cu toate acestea, după cum s-a subliniat deja la punctul 49 de mai sus, decizia atacată a fost adoptată la capătul unei proceduri administrative în cursul căreia Comisia a fost solicitată să răspundă la obiecțiile de principiu invocate de reclamantă cu privire la publicarea avută în vedere care depășeau cadrul competențelor consilierului-auditor.
- 60 În aceste împrejurări și pentru a garanta o protecție jurisdicțională efectivă reclamantei, decizia atacată trebuie să fie analizată în contextul care a condus la adoptarea sa și să se considere, prin urmare, că decizia menționată include în mod implicit, dar necesar luările de poziție ale Comisiei în legătură cu publicarea avută în vedere, exprimate prin intermediul DG COMP, în măsura în care acestea privesc aspecte care nu fac parte din mandatul consilierului-auditor.
- 61 Or, decizia atacată, analizată în acest mod, permite reclamantei să înțeleagă elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea sa legală.
- 62 Astfel, în primul rând, după cum s-a subliniat deja la punctul 47 de mai sus, în scrisoarea pe care DG COMP a adresat-o reclamantei la 28 noiembrie 2011, Comisia și-a justificat intenția de a publica o versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP prin raportare la un obiectiv de transparență.
- 63 În al doilea rând, deși este adevărat că consilierul-auditor și-a declinat competența de a examina o eventuală încălcare a așteptărilor legitime ale reclamantei, pentru motivul că o asemenea examinare ar fi depășit limitele mandatului întemeiat pe articolul 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor, Comisia a răspuns totuși în mod expres, în scrisoarea adresată reclamantei la 15 martie 2012, la argumentul acesteia potrivit căruia publicarea în litigiu i-ar încălca așteptările legitime.
- 64 După cum s-a subliniat deja la punctul 48 de mai sus, reiese în acest sens din scrisoarea menționată, în esență, că, în cadrul analizei obiecțiilor de principiu la publicarea în litigiu, Comisia a considerat că îi revenea sarcina de a pune în balanță în special protecția obiectivelor activităților sale de investigație, vizată de excepția de la principiul transparenței prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și interesele legitime ale părților. Pe de altă parte, Comisia a arătat că un document nu beneficia de protecție prin simplul fapt că fusese comunicat în cadrul unei cereri de clemență și că publicarea avută în vedere nu aducea atingere obiectivelor activităților sale de investigație. Comisia a subliniat totodată că trebuia să se țină seama în speță de articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, în temeiul căruia excepțiile de la dreptul de acces la

documentele vizate la primele trei alineate ale acestui articol se aplicau doar în perioada în care protecția prevăzută la acest articol se justifică prin conținutul documentului. Comisia a dedus de aici că publicarea în litigiu nu ar constitui o încălcare a încrederii legitime a reclamantei.

- 65 În al treilea rând, decizia atacată menționează mai multe elemente în susținerea respingerii cererii de confidențialitate formulate de reclamantă. Consilierul-auditor a subliniat în această decizie, cu titlu introductiv, că trimiterile la documente cuprinse în dosarul administrativ nu constituiau, în sine, secrete de afaceri sau alte informații de natură confidențială. Respingerea cererilor de confidențialitate a fost apoi justificată, *primo*, prin marja largă de apreciere de care ar beneficia Comisia pentru a publica mai mult decât esența deciziilor pe care le adoptă în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003, *secundo*, prin împrejurarea că reclamanta nu demonstrase că publicarea informațiilor pe care le comunicase Comisiei în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002 risca să îi cauzeze un prejudiciu grav și, *tertio*, prin faptul că, și dacă se presupune că un asemenea risc ar fi stabilit, ar reieși din jurisprudență că interesul reclamantei ca detaliile participării ei la o încălcare să nu fie cunoscute de către public nu era demn de protecție. Consilierul-auditor a adăugat că jurisprudența menționată se aplica în speță prin analogie, deoarece, în pofida faptului că reclamanta nu fusese condamnată la plata unei amenzi în decizia PHP, participarea sa la încălcarea unică și continuă a articolului 81 CE, precum și a articolului 53 din Acordul privind SEE, vizată de decizia menționată, fusese totuși reținută în aceasta.
- 66 În sfârșit, constatările operate la punctul precedent conduc totodată la respingerea argumentului reclamantei potrivit căruia decizia atacată nu ar expune motivele care justifică derogarea în speță de la practica administrativă anterioară a Comisiei. Astfel, chiar dacă se presupune că este stabilită practica administrativă anterioară la care face trimitere reclamanta, examinată în cadrul celui de al patrulea motiv, decizia atacată, considerată în contextul adoptării sale, furnizează suficiente elemente de natură să îi permită să înțeleagă motivele pentru care Comisia a decis în speță să se îndepărteze de la aceasta.
- 67 Prin urmare, nu poate fi primită susținerea reclamantei potrivit căreia decizia atacată este motivată insuficient, iar cel de al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a secretului profesional, precum și pe o încălcare a caracterului confidențial al informațiilor pe care Comisia intenționează să le publice

- 68 Reclamanta susține că consilierul-auditor nu a respectat, în decizia atacată, caracterul confidențial al informațiilor transmise în mod voluntar Comisiei în cursul investigației sale. Decizia atacată ar încălca, din acest motiv, atât articolul 339 TFUE, cât și articolul 8 din CEDO.
- 69 Potrivit reclamantei, un asemenea caracter confidențial ar rezulta mai întâi din împrejurarea că aceste informații provin din declarațiile efectuate de ea însăși sau de alte întreprinderi în temeiul programului de clemență sau chiar din documente transmise în mod voluntar Comisiei în cursul investigației. Aceste informații ar viza activitățile private ale reclamantei, protejate de articolul 8 alineatul (1) din CEDO, independent chiar de conținutul lor. Pe de altă parte, ar rezulta din Hotărârea Curții din 7 noiembrie 1985, Adams/Comisia (145/83, Rec., p. 3539), că o protecție specială este datorată informațiilor și documentelor care au fost comunicate în mod voluntar Comisiei cu condiția ca aceasta din urmă să nu le dezvăluie.
- 70 Reclamanta susține în continuare că informațiile pentru care solicită aplicarea tratamentului confidențial fac obiectul secretului profesional protejat de articolul 339 TFUE, precum și de articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, întrucât îndeplinesc cele trei condiții identificate în acest scop în Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus. Astfel, aceste informații ar fi cunoscute doar de un număr restrâns de persoane, divulgarea lor ar fi de natură să cauzeze un prejudiciu serios reclamantei, iar nedivulgarea acestor informații s-ar impune în mod obiectiv, chiar ținând seama de interesele contrare care pledează în favoarea divulgării lor.

- 71 Reclamanta arată în această privință că informațiile a căror publicare se intenționează în speță și care nu figurau în versiunea neconfidențială provizorie a deciziei PHP publicată în anul 2007 dezvăluie în mod detaliat nu numai acordurile anticoncurențiale și schimburile de informații vizate de decizia PHP, ci și modul în care reclamanta a participat la acestea. Respectivele informații ar fi însoțite de numeroase citate din documentele prezentate de candidații la clemență, precum și de explicații furnizate de Comisie. O astfel de publicare ar trebui să fie asimilată unei publicări directe a declarațiilor reclamantei și ale altor întreprinderi destinate ale deciziei PHP care au dat declarații în temeiul clemenței, de natură să aducă o gravă atingere reputației reclamantei și să afecteze poziția sa pe piață. Reclamanta adaugă că publicarea avută în vedere i-ar cauza un prejudiciu mai grav decât cel cauzat altor întreprinderi care au participat la încălcarea sancționată în decizia PHP, întrucât, pentru a obține imunitate la amenzi, aceasta nu a avut altă posibilitate decât să recunoască fără rezerve propria participare la încălcare și să contribuie, în măsura posibilităților, la clarificarea faptelor de către Comisie.
- 72 În plus, ar reieși din jurisprudență că informațiile privind relațiile de afaceri ale societăților, prețurile produselor lor, structura costurilor lor, cotele de piață sau alte elemente asemănătoare, cum sunt informațiile a căror publicare se intenționează în speță, fac obiectul intereselor comerciale ale societăților menționate și sunt demne de protecție, chiar dacă privesc comportamente al căror caracter nelegal a fost recunoscut. Publicarea avută în vedere ar expune reclamanta și unui risc crescut de condamnare la plata de despăgubiri în cadrul acțiunilor inițiate în fața instanțelor naționale. Or, reclamanta a subliniat în ședință că trebuia să fie protejată împotriva unor astfel de acțiuni în răspundere.
- 73 Reclamanta susține, pe de altă parte, că respingerea de către consilierul-auditor a cererilor sale de confidențialitate ar încălca prezumția generală de nelegalitate care vizează publicarea de informații provenind din declarațiile efectuate de întreprinderi în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și de documente comunicate în mod voluntar Comisiei de aceste întreprinderi. Astfel, ar trebui să se evite lipsirea de substanță, prin intermediul publicărilor în Jurnalul Oficial, a normelor stricte care reglementează prelucrarea informațiilor pe care Comisia le obține în cadrul procedurilor în materie de înțelegeri, în special cele care decurg din Comunicarea privind cooperarea din 2002. De asemenea, reclamanta a subliniat în ședință că Comisia nu poate, prin intermediul unei publicări, să lipsească de efect protecția împotriva divulgării anumitor informații pe care o oferă articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 74 Reclamanta mai arată că decizia atacată nu menționează niciun interes public superior care să justifice publicarea avută în vedere, în pofida caracterului confidențial al informațiilor în litigiu. Întrucât publicul a fost deja informat suficient prin intermediul publicării unei versiuni neconfidențiale în anul 2007, un astfel de interes public ar fi în orice caz inexistent în speță. În ceea ce privește interesul eventual al victimelor încălcării sancționate în decizia PHP ca o versiune mai detaliată a deciziei menționate să fie publicată, acesta ar constitui un interes strict privat. Reclamanta a adăugat în ședință cu privire la acest din urmă punct că decizia atacată nu indica, în orice caz, motivul pentru care publicarea avută în vedere ar fi necesară pentru a înlătui exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă al victimelor cartelului vizat de decizia PHP.
- 75 Comisia contestă această argumentație.
- 76 Acest motiv cuprinde în esență trei aspecte, întemeiate, cel dintâi, pe o încălcare a secretelor de afaceri ale reclamantei sau cel puțin a confidențialității informațiilor comerciale care o vizau, cel de al doilea, pe o încălcare a confidențialității informațiilor comunicate Comisiei în temeiul programului de clemență și, cel de al treilea, pe o încălcare a dreptului la protecția vieții private.

- 77 În această privință, Tribunalul arată, cu titlu introductiv, că argumentele privind o încălcare a încrederii legitime pretins dobândite de reclamantă pe baza Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și a practicii anterioare a Comisiei, invocate în susținerea celui de al treilea motiv, se confundă, în esență, cu o parte din argumentația dezvoltată în susținerea celui de al patrulea motiv. Aceste argumente sunt examinate, prin urmare, în acest cadru.
- 78 Trebuie amintit în continuare că, potrivit articolului 339 TFUE, membrii instituțiilor Uniunii, membrii comitetelor, precum și funcționarii și agenții Uniunii sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și îndeosebi informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost.
- 79 Potrivit articolului 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, informațiile colectate de Comisie în cursul investigațiilor pe care aceasta le desfășoară în temeiul regulamentului menționat, în aplicarea articolelor 17-22 din acesta, pot fi utilizate, fără a aduce atingere articolelor 12 și 15 din același regulament, doar pentru scopul în care au fost obținute. Articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care completează regula de conduită prevăzută la articolul 339 TFUE în domeniul aplicării regulamentului menționat, precizează printre altele că, fără a se aduce atingere cooperării dintre Comisie și autoritățile de concurență ale statelor membre, precum și posibilității destinatarilor unei comunicări privind obiecțiunile de a consulta dosarul investigației, Comisia și autoritățile menționate, funcționarii acestora, reprezentanții oficiali și alte persoane care lucrează sub controlul acestor autorități, precum și reprezentanții oficiali și funcționarii altor autorități ale statelor membre nu divulgă informațiile obținute sau schimbate în temeiul regulamentului menționat și care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional.
- 80 Pe de altă parte, în temeiul articolului 30 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia publică în special deciziile prin care aplică amenzi întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi pe care le consideră responsabile de săvârșirea unei încălcări a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Potrivit articolului 30 alineatul (2) din acest regulament, respectiva publicare indică numele părților și conținutul principal al deciziei, inclusiv sancțiunile aplicate, dar trebuie să țină seama de interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri.
- 81 În sfârșit, articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 [CE] și 82 [CE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242) prevede, în esență, obligația Comisiei de a nu comunica sau de a nu pune la dispoziție informațiile, inclusiv documentele, conținute în dosarul investigației în măsura în care conțin secrete de afaceri sau alte informații confidențiale ale oricărei persoane.
- 82 În speță, reclamanta nu contestă că a participat la înțelegerea vizată de decizia PHP. Aceasta susține în schimb, pe de o parte, că confidențialitatea informațiilor în litigiu rezultă din simplul fapt că acestea au fost comunicate în mod voluntar Comisiei, în cadrul programului de clemență, și că publicarea avută în vedere este astfel de natură să compromită protecția obiectivelor activităților de investigație ale Comisiei.
- 83 Pe de altă parte, reclamanta invocă mai întâi faptul că publicarea versiunii neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP pe care o intenționează Comisia ar aduce atingere în mod nejustificat intereselor sale comerciale în sensul articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât respectiva versiune conține informații privind nivelul prețurilor pe care le-a practicat, creșterile de prețuri avute în vedere, rolul său în cadrul reuniunilor între concurenți, locurile în care au avut loc asemenea reuniuni, precum și datele acestora, persoanele care au participat și conținutul lor. Potrivit reclamantei, publicarea avută în vedere ar aduce astfel o gravă atingere reputației sale și ar crește riscul de a fi expusă unor acțiuni în despăgubire inițiate de victimele încălcării sancționate în decizia PHP sau unor acțiuni în regres introduse împotriva sa de alte întreprinderi care au participat la încălcarea menționată. Reclamanta susține apoi că informațiile în litigiu constituie, în orice caz,

secrete de afaceri sau cel puțin informații comerciale de natură confidențială, a căror publicare este exclusă în temeiul articolului 28 alineatul (2) și al articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În continuare, reclamanta arată că protecția procedurilor jurisdicționale consacrată la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 se opune publicării în litigiu în măsura în care aceasta ar avea drept efect dezechilibrarea egalității de arme în cadrul acțiunilor civile introduse la instanțele naționale, cu nerespectarea principiului imparțialității consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. În sfârșit, confidențialitatea informațiilor în litigiu ar rezulta din faptul că aceste informații, comunicate în mod voluntar Comisiei în cursul investigației, intră în sfera activității private a reclamantei și sunt, prin urmare, protejate de articolul 8 alineatul (1) din CEDO.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că informațiile în litigiu ar constitui secrete de afaceri sau cel puțin informații comerciale de natură confidențială

- 84 Trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe consacrate, nu sunt nici secrete, nici confidențiale informațiile care au avut acest caracter, dar care datează de cinci ani sau mai mult și care trebuie, pentru acest motiv, să fie considerate istorice, cu excepția cazului în care reclamanta demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a unui terț (Ordonanța Tribunalului din 15 noiembrie 1990, Rhône-Poulenc și alții/Comisia, T-1/89-T-4/89 și T-6/89-T-15/89, Rec., p. II-637, punctul 23; a se vedea Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 22 februarie 2005, Hynix Semiconductor/Consiliul, T-383/03, Rec., p. II-621, punctul 60 și jurisprudența citată, Ordonanța președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 8 mai 2012, Diamanthandel A. Spira/Comisia, T-108/07, punctul 65, și Ordonanța președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 10 mai 2012, Diamanthandel A. Spira/Comisia, T-354/08, punctul 47).
- 85 În speță, nu se contestă că informațiile în litigiu datează, toate, de mai mult de cinci ani, cea mai mare parte dintre ele datând chiar de mai mult de zece ani. Or, trebuie să se constate că reclamanta nu prezintă nicio argumentație specifică pentru a demonstra că, în pofida vechimii lor, informațiile respective ar constitui încă în prezent elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a unui terț. Astfel, reclamanta s-a limitat să afirme că un mare număr de fragmente din decizia PHP a cărei publicare o are în vedere Comisia, deși descriu faptele constitutive ale încălcării, conțin informații privind relațiile sale de afaceri și politica sa de preț, că protecția secretelor de afaceri nu era exclusă în ceea ce privește informațiile referitoare la comportamente ilicite și, în sfârșit, că protecția datorată secretelor de afaceri nu poate fi limitată la o perioadă care ar fi stabilită în mod rigid.
- 86 Rezultă că, presupunându-se chiar că unele dintre informațiile cuprinse în decizia PHP a cărei publicare este avută în vedere pentru prima dată de Comisie au putut constitui secrete de afaceri la un anumit moment, acestea trebuie, în orice caz, să fie considerate istorice și că, în plus, nu s-a demonstrat de ce s-ar justifica să li se acorde în continuare, cu titlu excepțional, protecția oferită în acest temei de articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003.
- 87 Prin urmare, primul aspect nu este fondat și trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe confidențialitatea informațiilor comunicate Comisiei în temeiul programului de clemență

- 88 Întrucât domeniul informațiilor care fac obiectul secretului profesional se întinde dincolo de secretele de afaceri ale întreprinderilor (a se vedea în acest sens Hotărârea Adams/Comisia, punctul 69 de mai sus, punctul 34, și Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 29), trebuie să se determine, fără a aduce atingere analizei temeiniciei celui de al patrulea motiv, dacă, după cum susține reclamanta, informațiile trebuie să beneficieze de o protecție în acest temei pur și simplu pentru că au fost comunicate voluntar Comisiei de către o întreprindere cu scopul de a beneficia de programul de clemență.

- 89 Potrivit articolului 1 al doilea paragraf TUE, în cadrul Uniunii, deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței. Acest principiu se reflectă în articolul 15 TFUE, care garantează, în anumite condiții, un drept de acces al cetățenilor la documentele instituțiilor. În conformitate cu acest principiu și în lipsa unor dispoziții care să prevadă sau să interzică explicit o publicare, regula este posibilitatea instituțiilor de a face publice actele pe care le adoptă. Există și excepții de la această regulă în măsura în care dreptul Uniunii, în special prin intermediul dispozițiilor care garantează respectarea secretului profesional, se opune divulgării acestor acte sau a informațiilor pe care le conțin (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 69).
- 90 Nici articolul 339 TFUE și nici articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003 nu indică explicit care informații, în afara secretelor de afaceri, constituie secret profesional. Or, nu se poate deduce din cuprinsul articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 că aceasta este situația tuturor informațiilor colectate în temeiul regulamentului menționat, cu excepția celor a căror publicare este obligatorie în temeiul articolului 30. Astfel, ca și articolul 339 TFUE, articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003, care completează și pune în aplicare această dispoziție a dreptului primar în domeniul normelor de concurență aplicabile întreprinderilor, se opune numai divulgării informațiilor care, prin natura lor, fac obiectul secretului profesional (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 70).
- 91 În plus, este adevărat că, potrivit punctului 75 din Hotărârea Bank Austria/Comisia, punctul 33 de mai sus, și punctului 64 din Hotărârea din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, în măsura în care confidențialitatea anumitor informații este protejată printr-o excepție de la dreptul de acces la documente prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, o astfel de protecție este pertinentă în vederea aprecierii respectării de către Comisie a interdicției prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 de a divulga informațiile care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional.
- 92 Cu toate acestea, ulterior pronunțării acestor hotărâri, Curtea a interpretat articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul în care instituțiilor le este permis să se întemeieze în această privință pe prezumții generale aplicabile anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură. Această interpretare se impune atunci când dispoziția care reglementează procedura prevede totodată norme stricte în ceea ce privește prelucrarea informațiilor obținute sau stabilite în cadrul unei asemenea proceduri (Hotărârea Curții din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, punctele 108, 116 și 118). Or, aceasta este tocmai situația articolului 27 alineatul (2) și a articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și a articolelor 6, 8, 15 și 16 din Regulamentul nr. 773/2004, care reglementează în mod restrictiv utilizarea documentelor care figurează în dosarul privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE (Hotărârea Curții din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, punctul 86). În acest context, a lua în considerare articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a interzice Comisiei să publice orice informație la care ar avea dreptul să refuze accesul în temeiul acestei din urmă dispoziții prin invocarea unei prezumții generale ar goli de substanță articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Într-adevăr, această interpretare ar avea drept efect lipsirea Comisiei de posibilitatea de a publica însăși esența deciziei sale, întrucât această esență trebuie în mod necesar să reiasă din elementele din dosarul investigației. Pe de altă parte, această interpretare ar avea ca efect practic și răsturnarea sarcinii probei, care, în materia tratamentului confidențial, incumbă solicitantului aplicării unui astfel de tratament, întrucât ar fi suficient ca acesta din urmă să susțină prezumția generală pe care instituțiile o pot invoca în condițiile descrise mai sus și să oblige, în fapt, Comisia să demonstreze că informația în litigiu poate fi inclusă în versiunea publicată a deciziei sale.
- 93 Or, contrar celor susținute, în esență, de reclamantă, divulgarea unor informații în legătură cu o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii prin publicarea unei decizii care sancționează respectiva încălcare, în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, nu poate, în principiu, să fie confundată cu un acces al terților la documente care figurează în dosarul investigației Comisiei cu

privire la o asemenea încălcare. Astfel, în prezenta cauză, publicarea informațiilor privind faptele constitutive ale încălcării care nu figurau în versiunea neconfidențială a deciziei PHP publicată în anul 2007, dacă ar avea loc, nu ar avea ca rezultat comunicarea către terți a unor cereri de clemență adresate de reclamantă Comisiei, a unor procese-verbale care consemnează declarațiile orale ale reclamantei efectuate în temeiul programului de clemență sau a unor documente pe care aceasta din urmă le-a predat în mod voluntar Comisiei în cadrul investigației.

- 94 În lumina acestor principii trebuie analizate cele trei condiții cumulative care trebuie să fie îndeplinite pentru ca informațiile să intre, prin natura lor, sub incidența secretului profesional și să beneficieze astfel de protecție împotriva divulgării către public, și anume, în primul rând, ca aceste informații să nu fie cunoscute decât de un număr restrâns de persoane, în al doilea rând, ca divulgarea lor să fie susceptibilă să producă un prejudiciu serios persoanei care le-a furnizat sau unor terți și, în sfârșit, în al treilea rând, ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea unor asemenea informații să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate (Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 71, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 65).
- 95 Comisia susține că prima condiție nu este îndeplinită în speță pentru motivul că informațiile care i-au fost transmise de reclamantă în cursul investigației figurau în dosarul la care au avut acces și ceilalți destinatari ai deciziei PHP.
- 96 Această argumentație trebuie înlăturată. Astfel, trebuie efectuată o distincție, în această privință, între protecția care trebuie acordată unor informații care fac obiectul secretului profesional în raport cu persoane, cu întreprinderi sau cu asocieri de întreprinderi care beneficiază de un drept de a fi ascultate în cadrul unei proceduri de aplicare a normelor de concurență și protecția care trebuie acordată unor asemenea informații în raport cu publicul în general [Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 29; a se vedea de asemenea, prin analogie, Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), punctele 56 și 57].
- 97 În acest sens, obligația funcționarilor și a agenților instituțiilor de a nu divulga informațiile aflate în posesia lor care fac obiectul secretului profesional, enunțată la articolul 339 TFUE și pusă în aplicare, în domeniul normelor de concurență aplicabile întreprinderilor, prin articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, este atenuată în privința persoanelor cărora articolul 27 alineatul (2) din regulamentul menționat le acordă dreptul de a fi ascultate. Comisia poate comunica unor astfel de persoane anumite informații care fac obiectul secretului profesional, atât timp cât această comunicare este necesară pentru buna desfășurare a procedurii. În asemenea împrejurări este însă necesar să se considere că informațiile sunt cunoscute numai de un număr restrâns de persoane.
- 98 În consecință, norma prevăzută la articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care consacră dreptul părților vizate de investigația Comisiei de a accede la dosarul administrativ, nu aduce atingere protecției împotriva divulgării către public în general a informațiilor comunicate Comisiei în cursul investigației și care fac obiectul secretului profesional.
- 99 În ceea ce privește cea de a doua condiție, Tribunalul constată că aceasta este de asemenea îndeplinită în speță.
- 100 După cum s-a arătat la punctul 83 de mai sus, reclamanta susține că publicarea avută în vedere i-ar cauza un prejudiciu grav prin atingerea pe care ar aduce-o reputației sale și prin riscul crescut la care această publicare ar expune-o de a fi condamnată în acțiuni în despăgubire inițiate de victimele încălcării sancționate în decizia PHP sau chiar în cadrul unor acțiuni în regres introduse împotriva sa de alte întreprinderi care au participat la încălcarea menționată.

- 101 În această privință, este cert că informațiile în litigiu, a căror publicare depinde de soluția litigiului, constau, în esență, în descrierea elementelor constitutive ale încălcării articolului 81 CE sancționate de Comisie în decizia PHP.
- 102 Or, este necesar să se constate, pe de o parte, în ceea ce privește susținerea reclamantei potrivit căreia publicarea informațiilor în litigiu ar fi de natură să aducă atingere reputației sale și să îi afecteze poziția în relațiile de afaceri, că un anumit număr de fragmente din decizia PHP a căror publicare este avută în vedere pentru prima dată pun efectiv în lumină în mod semnificativ mai detaliat decât versiunea neconfidențială a deciziei menționate publicată în anul 2007 comportamentul ilicit al reclamantei. Astfel, cu titlu de exemplu, fragmentele cuprinse în considerentele (115), (116), (123), (126), (130), (140), (147), (149), (150), (151), (169), (170), (188), (189), (201), (211), (233), (260) și (277) ale deciziei PHP, a căror publicare este intenționată de Comisie, permit să se înțeleagă rolul important al reclamantei nu numai în nașterea încălcării articolului 81 CE vizată de această decizie, ci și în continuarea acesteia timp de aproape șapte ani.
- 103 Pe de altă parte, deși Comisia nu a motivat, desigur, în mod specific decizia atacată prin referire la obiectivul de a facilita acțiunile în despăgubire la instanțele naționale, rezultă totuși din dosar că, *prima facie*, publicarea versiunii neconfidențiale mai complete a deciziei PHP avută în vedere de Comisie, în special partea din decizia menționată privind funcționarea înțelegerii, ar fi de natură să permită terților care se consideră lezați de încălcarea dreptului concurenței al Uniunii care a fost constatată în decizie să stabilească cu mai multă ușurință răspunderea civilă a reclamantei și pe a celorlalte întreprinderi care au participat la aceasta, precum și, dacă este cazul, întinderea acestei răspunderi.
- 104 Astfel cum ilustrează fragmentele din versiunea neconfidențială a deciziei PHP menționate la punctul 102 de mai sus, a cărei publicare se intenționează, respectiva versiune prezintă în mod detaliat contactele coluzive sau acordurile anticoncurențiale la care a participat reclamanta, menționând printre altele nume de produse vizate de respectivele contacte sau acorduri, cifre care privesc prețurile practicate, precum și obiectivele urmărite de participanți în materie de prețuri și de împărțire a cotelor de piață. Asemenea informații sunt apte să faciliteze demonstrarea prejudiciului suferit de persoane fizice sau juridice care se consideră victime ale încălcării articolului 81 CE sancționate în decizia PHP, precum și a legăturii de cauzalitate care unește încălcarea menționată și prejudiciul invocat.
- 105 Prin urmare, chiar fără să fie necesar, în acest stadiu al raționamentului, să se pronunțe cu privire la aspectul dacă, astfel cum pretinde reclamanta, publicarea informațiilor în litigiu ar defavoriza-o în cadrul acțiunii în reparație în raport cu alte întreprinderi care au participat la încălcarea sancționată în decizia PHP, dar care nu au dat dovadă de același spirit de cooperare, trebuie să se considere stabilit faptul că divulgarea informațiilor în privința cărora reclamanta a solicitat aplicarea tratamentului confidențial ar fi de natură să îi cauzeze un prejudiciu serios.
- 106 În ceea ce privește, în sfârșit, cea de a treia condiție, trebuie amintit că aceasta implică faptul că aprecierea caracterului confidențial al unei informații necesită o punere în balanță a intereselor legitime care se opun divulgării sale și a interesului general care urmărește ca activitățile instituțiilor să se desfășoare cu respectarea cât se poate de strictă a principiului transparenței (Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 71, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 65).
- 107 În această privință, în legătură mai întâi cu argumentul reclamantei potrivit căruia publicarea avută în vedere ar aduce atingere reputației sale și, în acest mod, intereselor sale comerciale, trebuie arătat de la bun început că nu se cuvine în principiu nicio protecție specială interesului unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței pentru ca detaliile comportamentului ilicit care îi este reproșat să nu fie divulgate publicului, ținând seama de interesul publicului de a cunoaște cât mai detaliat posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, de interesul operatorilor economici de a ști care sunt comportamentele susceptibile să îi expună la sancțiuni și de

interesul persoanelor prejudiciate prin încălcare de a cunoaște detaliile acesteia pentru a putea să își valorifice în justiție, dacă este cazul, drepturile împotriva întreprinderilor sancționate și ținând seama de posibilitatea de care dispune această întreprindere de a supune o astfel de decizie unui control jurisdicțional (Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 78, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 72; a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții AELS din 21 decembrie 2012, DB Schenker/EFTA Surveillance Authority, E-14/11, *Report of the EFTA Court*, p. 1178, punctul 189).

- 108 În consecință, reclamanta nu se poate opune în mod legitim publicării de către Comisie a unor informații care descriu în mod detaliat participarea sa la încălcarea sancționată în decizia PHP pentru motivul că această publicare îi poate afecta imaginea de care beneficiază în relațiile de afaceri și în acest mod poate să aducă atingere intereselor sale comerciale.
- 109 În ceea ce privește în continuare argumentul reclamantei potrivit căruia publicarea avută în vedere ar interfera în mod nejustificat cu acțiunile civile pendinte sau viitoare, întrucât ar lipsi instanțele naționale sesizate cu astfel de acțiuni de posibilitatea de a aprecia ele însele necesitatea de a solicita Comisiei comunicarea unor informații precum cele care se găsesc în centrul prezentului litigiu, în aplicarea articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, nici acest argument nu poate fi reținut.
- 110 Astfel, trebuie să se constate că, prin acest argument, reclamanta urmărește, în esență, să se protejeze împotriva unei eventuale condamnări la plata de despăgubiri de către o instanță națională, din cauza participării sale la o încălcare a articolului 81 CE. Or, interesul unei societăți care a participat la o încălcare a articolului 81 CE de a evita asemenea acțiuni nu constituie un interes demn de protecție, având în vedere în special dreptul pe care îl are orice persoană de a solicita repararea prejudiciului care i-ar fi fost cauzat de un comportament de natură să restrângă sau să denatureze concurența (Hotărârea Curții din 20 septembrie 2001, Courage și Crehan, C-453/99, Rec., p. I-6297, punctele 24 și 26, Hotărârea Curții din 13 iulie 2006, Manfredi și alții, C-295/04-C-298/04, Rec., p. I-6619, punctele 59 și 61, și Hotărârea Curții din 6 noiembrie 2012, Otis și alții, C-199/11, punctul 41).
- 111 Rezultă de asemenea că criticile întemeiate de reclamantă pe o eventuală încălcare a principiului imparțialității vizat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale, precum și a principiului egalității armelor în cadrul procedurilor naționale nu sunt întemeiate și trebuie să fie înlăturate.
- 112 Cu toate acestea, independent de cel de al patrulea motiv, reclamanta susține, în esență, că decizia atacată, întrucât descurajează întreprinderile să denunțe încălcările dreptului concurenței al Uniunii de care acestea au cunoștință și să coopereze cu Comisia pentru a beneficia de programul de clemență al acesteia, este de natură să afecteze eficacitatea politicii de luptă împotriva încălcărilor dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Or, acest interes ar fi demn de protecție, întrucât programul de clemență are un impact esențial asupra efectivității globale a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Reclamanta adaugă în acest context, în esență, că, întrucât informațiile a căror publicare este avută în vedere o vizează mai mult decât pe alte întreprinderi care nu au solicitat clemența, o astfel de publicare ar dezavantaja-o în mod disproporționat în cadrul procedurilor în fața instanțelor naționale, ceea ce ar pune în pericol eficacitatea programului de clemență.
- 113 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că eficacitatea programelor de clemență ar putea fi afectată de comunicarea documentelor referitoare la o procedură de clemență către persoanele care intenționează să inițieze o acțiune în despăgubire, chiar dacă autoritățile naționale de concurență sau Comisia acordă solicitantului de clemență o scutire totală sau parțială de amenda pe care ar fi putut să i-o aplice (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 14 iunie 2011, Pfeleiderer, C-360/09, Rep., p. I-5161, punctul 26). Într-adevăr, o persoană implicată într-o încălcare a dreptului concurenței, confruntată cu eventualitatea unei astfel de comunicări, ar putea fi descurajată să

utilizeze posibilitatea oferită de asemenea programe de clemență, ținând seama în special de faptul că documentele comunicate Comisiei sau declarațiile date acesteia în acest context pot să prezinte un caracter autoincriminator.

- 114 Pe de altă parte, dreptul de a obține repararea prejudiciilor cauzate de un contract sau de un comportament susceptibil să restrângă sau să denatureze concurența este de natură să contribuie în mod substanțial la menținerea unei concurențe reale în Uniune (a se vedea Hotărârea Otis și alții, punctul 110 de mai sus, punctul 42 și jurisprudența citată) și participă în acest mod la realizarea unui obiectiv de interes public (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea DB Schenker/EFTA Surveillance Authority, punctul 107 de mai sus, punctul 132).
- 115 În aplicarea acestor principii, Curtea, sesizată cu o întrebare preliminară în cadrul unor litigii privind cereri ale unor întreprinderi care se considerau lezate de încălcări ale dreptului concurenței de a avea acces la dosarele investigațiilor deținute de autoritățile naționale de concurență, a invitat instanțele naționale sesizate cu aceste litigii să efectueze o evaluare comparativă a intereselor care justifică comunicarea informațiilor furnizate în mod voluntar de solicitanții de clemență și a protecției acestora (Hotărârea Pfeleiderer, punctul 113 de mai sus, punctul 30, și Hotărârea Curtii din 6 iunie 2013, Donau Chemie și alții, C-536/11, punctele 30 și 31).
- 116 Se impune evaluarea relevanței acestei jurisprudențe în speță.
- 117 Așa cum s-a subliniat deja la punctul 93 de mai sus, prezenta cauză nu privește contestarea unui refuz al accesului la documente privind o procedură în materie de concurență, aflată în centrul cauzelor în care s-au pronunțat Hotărârile Pfeleiderer, punctul 113 de mai sus, și Donau Chemie și alții, punctul 115 de mai sus, ci publicarea pe care o are în vedere Comisia a anumitor informații cuprinse în documente sau declarații care i-au fost date în mod voluntar de reclamantă cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 118 În speță, reclamanta se limitează să susțină, în termeni generali, că publicarea informațiilor pe care le-a comunicat în mod voluntar în cursul investigației cu speranța de a beneficia de programul de clemență ar aduce atingere obiectivului activităților de investigație ale Comisiei.
- 119 În aceste condiții, trebuie să se constate că, chiar dacă această afirmație este adevărată, ea nu pune în evidență existența unei norme de drept pe care Comisia ar fi încălcat-o prin simplul fapt că publicarea avută în vedere a informațiilor furnizate în cadrul clemenței ar putea avea un efect asupra punerii în aplicare a programului menționat în ceea ce privește investigațiile viitoare. În plus, acest argument determinat implică interesul publicului de a cunoaște cât mai detaliat posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, interesul operatorilor economici de a ști care sunt comportamentele susceptibile să îi expună la sancțiuni și, în sfârșit, interesul Comisiei de a conserva efectul util al programului său de clemență. Or, aceste interese specifice nu sunt proprii reclamantei, astfel încât îi revine numai Comisiei sarcina de a evalua în mod comparativ, în împrejurările speței, eficacitatea programului de clemență, pe de o parte, și interesul publicului și al operatorilor economici de a se informa cu privire la conținutul deciziei sale și de a acționa pentru a-și proteja drepturile, pe de altă parte.
- 120 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei potrivit căruia, în esență, informațiile pentru care a solicitat aplicarea tratamentului confidențial nu sunt esențiale pentru înțelegerea dispozitivului deciziei PHP și nu intră, așadar, în sfera obligației de publicare ce incumbă Comisiei în temeiul articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În acest sens, chiar fără a fi necesar să se aprecieze dacă aceasta este situația, este suficient să se constate că, având în vedere constatarea de la punctul 80 de mai sus, această dispoziție nu vizează restrângerea libertății Comisiei de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu este cerută, în măsura în care divulgarea lor nu este incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 79).

121 În ceea ce privește trimiterea făcută de reclamantă la Hotărârea Curții din 16 iulie 1992, Asociación Española de Banca Privada și alții (C-67/91, Rec., p. I-4785), analiza pertinentei sale în prezenta cauză intră în sfera celui de al cincilea motiv și, prin urmare, este examinată în cadrul acestuia.

122 În consecință, cel de al doilea aspect nu este fondat și trebuie, prin urmare, să fie respins.

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe o încălcare a dreptului la protecția vieții private

123 Reclamanta invocă, în sfârșit, o încălcare a dreptului său la protecția vieții private garantat de articolul 8 alineatul (1) din CEDO și consacrat în prezent la articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale.

124 În această privință, trebuie arătat împreună cu reclamanta că reiese din Hotărârea Comisia/Éditions Odile Jacob, punctul 92 de mai sus, punctul 76, că Comisia a admis că informațiile care îi sunt prezentate de întreprinderile părți la o operațiune de concentrare trebuie să fie considerate ca făcând parte din activitatea lor privată și să fie supuse, ca atare, respectării dispozițiilor articolului 8 din CEDO.

125 Cu toate acestea, deși o astfel de respectare se impune și Comisiei, în principiu, atunci când colectează informații de la întreprinderi în cadrul unei anchete privind o încălcare a dreptului Uniunii în materia înțelegerilor, o persoană nu poate, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții Europene a Drepturilor Omului, să invoce articolul 8 din CEDO pentru a reclama o atingere adusă reputației sale care ar rezulta în mod previzibil din propriile acțiuni, precum o infracțiune (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Sidabras și Džiautas împotriva Lituaniei din 27 iulie 2004, cererile nr. 55480/00 și 59330/00, § 49, *Recueil des arrêts et décisions*, 2004-VIII, p. 367, Hotărârea Taliadorou și Stylianou împotriva Republicii Cipru din 16 octombrie 2008, cererile nr. 39627/05 și 39631/05, § 56, și Hotărârea Gillberg împotriva Suediei din 3 aprilie 2012, cererea nr. 41723/06, § 67).

126 În consecință, după cum arată în mod întemeiat Comisia, dreptul la protecția vieții private garantat de articolul 8 din CEDO nu se poate opune divulgării unor informații care, precum cele a căror publicare este intenționată în speță, au legătură cu participarea unei întreprinderi la o încălcare a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri, constatată într-o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003 și destinată să fie publicată în conformitate cu articolul 30 din același regulament.

127 Prin urmare, se impune respingerea celui de al treilea aspect ca fiind nefondat, și, împreună cu acesta, respingerea celui de al treilea motiv în ansamblul său.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiilor încrederii legitime, securității juridice și egalității de tratament

128 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă încrederea legitimă pe care susține că a dobândit-o în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și al mai multor declarații ale Comisiei în sensul că informațiile comunicate în mod voluntar acesteia din urmă în cadrul programului de clemență nu vor fi divulgate. Așteptarea legitimă a reclamantei ca informațiile pe care le-a comunicat în mod voluntar Comisiei să fie tratate în mod confidențial ar viza atât accesul direct al terților la documente sau declarații care figurează în dosarul investigației, cât și divulgarea în întregime sau în parte a conținutului acestor documente sau declarații prin intermediul publicării unei versiuni mai detaliate a deciziei PHP.

- 129 În consecință, decizia Comisiei de a publica informațiile în litigiu la mai mulți ani după închiderea procedurii care a condus la adoptarea deciziei PHP ar fi fost luată cu încălcarea acestei așteptări legitime și a practicii sale administrative anterioare. O astfel de publicare nu numai că ar descuraja întreprinderile să coopereze în mod voluntar cu Comisia în cadrul investigării și a urmăririi în justiție a încălcărilor articolului 81 CE, ci, în plus, ar încălca principiul egalității. Nu ar prezenta importanță în această privință faptul că informațiile în litigiu datează de mai mult de cinci ani.
- 130 Reclamanta susține pe de altă parte că încrederea legitimă pe care a dobândit-o în faptul că informațiile în litigiu nu vor fi publicate provine de asemenea din faptul că Comisia a publicat deja pe site-ul său internet, în anul 2007, o versiune neconfidențială a deciziei PHP și că această publicare ținea seama de majoritatea cererilor sale de confidențialitate. Ar rezulta deci din această publicare o decizie implicită a Comisiei de a admite cererile de confidențialitate prezentate de reclamantă. Prin repunerea în cauză a acestei decizii implicite, decizia atacată ar încălca nu numai încrederea legitimă a reclamantei, ci și principiul securității juridice.
- 131 Comisia contestă această argumentație.
- 132 În această privință, trebuie subliniat, cu titlu introductiv, că, în conformitate cu raționamentul expus la punctele 58-60 de mai sus, decizia atacată trebuie analizată în contextul procedurii administrative care a condus la adoptarea sa și că decizia menționată include, prin urmare, luările de poziție ale Comisiei în legătură cu publicarea avută în vedere, în măsura în care acestea privesc aspecte care nu fac parte din mandatul consilierului-auditor.
- 133 În consecință, simpla împrejurare că consilierul-auditor nu avea competența de a se pronunța cu privire la argumentele întemeiate de reclamantă pe o încălcare a principiilor încrederii legitime, securității juridice și egalității de tratament, care reiese în esență din examinarea primului motiv, nu aduce atingere competenței instanței Uniunii de a se pronunța cu privire la aceste argumente în cadrul prezentei acțiuni.
- 134 Cu privire la fond, trebuie amintit că, adoptând norme de conduită precum cele cuprinse în Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006 și anunțând, prin intermediul publicării acestora, că le va aplica în viitor situațiilor vizate de acestea, Comisia își limitează exercitarea propriei puteri de apreciere și nu se poate abate de la aceste norme fără justificare, în caz contrar riscând să fie sancționată, dacă este cazul, în temeiul unei încălcări a principiilor generale de drept precum egalitatea de tratament sau protecția încrederii legitime (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 211, și Hotărârea Tribunalului din 8 octombrie 2008, Carbone-Lorraine/Comisia, T-73/04, Rep., p. II-2661, punctul 71).
- 135 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a se prevala de principiul încrederii legitime aparține oricărui justițiabil pe care o instituție a Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate prin furnizarea unor asigurări precise [Hotărârea Curții din 11 martie 1987, Van den Bergh en Jurgens și Van Dijk Food Products (Lopik)/CEE, 265/85, Rec., p. 1155, punctul 44, și Hotărârea Curții din 16 decembrie 2010, Kahla Thüringen Porzellan/Comisia, C-537/08 P, Rep., p. I-12917, punctul 63].
- 136 În speță, în primul rând, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia interdicția impusă Comisiei de a face publice în orice împrejurări informații conținute în cererile de clemență sau în declarații efectuate în temeiul programului de clemență ar rezulta din Comunicarea privind cooperarea din 2002 sau chiar din cea din 2006.
- 137 Este adevărat că rezultă din cuprinsul punctelor 32 și 33 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 că „nicio declarație scrisă făcută Comisiei [în acest temei] nu poate fi divulgată sau utilizată în orice alte scopuri decât aplicarea articolului 81 [CE]” și că „Comisia consideră în general că divulgarea, în

orice moment, a documentelor primite [în cadrul unei cereri de clemență] ar putea aduce atingere protejării scopului inspecțiilor și investigațiilor în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001”. Este de asemenea adevărat că Comisia a precizat în Comunicarea privind cooperarea din 2006, a cărei adoptare este ulterioară perioadei în care reclamanta a cooperat cu ancheta care a condus la adoptarea deciziei PHP, pe de o parte, că inițiativele anumitor întreprinderi de a-i prezenta în mod spontan ceea ce știau cu privire la o înțelegere, precum și cu privire la rolul lor în această înțelegere „nu ar trebui să fie descurajate prin decizii de prezentare a dovezilor emise în proceduri civile” (punctul 6) și, pe de altă parte, că „[a]ltor părți, cum ar fi petenții, nu li se acord[ă] accesul la declarațiile întreprinderilor” efectuate în temeiul clemenței (punctul 33).

- 138 Însă, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, aceste diverse angajamente nu privesc decât divulgarea documentelor care îi sunt prezentate în mod voluntar de întreprinderile care doresc să beneficieze de programul de clemență, precum și declarațiile efectuate de întreprinderile respective în acest temei. Mai mult, decizia Comisiei, la care ea se referă în înscrisurile sale, de a refuza EnBW Energie Baden-Württemberg AG accesul la ansamblul documentelor care figurează în dosarul administrativ privind procedura în cazul COMP/F/38.899 – Instalații de comutație cu izolație în gaz trebuie să fie interpretată în lumina acestor angajamente.
- 139 Aceste angajamente furnizează în plus o clarificare a motivului care stă la baza deciziei Comisiei de a elimina din versiunea neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP a cărei publicare este avută în vedere toate informațiile de natură să permită identificarea directă sau indirectă a sursei informațiilor care i-au fost comunicate de reclamantă cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 140 În al doilea rând, trebuie arătat că distincția reflectată la punctele 136-139 de mai sus nu este contrazisă de declarațiile sau de luările de poziție ale Comisiei la care se referă reclamanta.
- 141 Astfel, în ceea ce privește, mai întâi, fragmentul din scrisoarea adresată de directorul general al DG COMP unui magistrat din Statele Unite ale Americii reprodus în articolul de presă din 22 decembrie 2011, prezentat de reclamantă, acesta nu a putut da naștere încrederii legitime pe care o invocă reclamanta. Astfel, potrivit acestui fragment, directorul general al DG COMP a arătat că divulgarea, în cadrul unei proceduri pendinte în fața unei instanțe a Statelor Unite ale Americii, a versiunii confidențiale a unei decizii prin care Comisia a constatat o încălcare a articolului 81 CE ar aduce atingere intereselor publice ale Uniunii și i-ar afecta în mod semnificativ aptitudinea de a detecta și de a sancționa înțelegerile. Or, este cert că o astfel de versiune confidențială, spre deosebire de versiunea neconfidențială a deciziei PHP a cărei publicare este avută în vedere în speță, conține printre altele indicații privind sursa informațiilor comunicate în mod voluntar de întreprinderi Comisiei cu scopul de a beneficia de programul de clemență și că o astfel de versiune este deci de natură să reflecte declarații autoincriminatoire efectuate de aceste întreprinderi. O asemenea versiune confidențială este, în plus, susceptibilă să conțină numele angajaților întreprinderilor a căror participare la încălcare a fost reținută.
- 142 În aceste împrejurări, nu se poate deduce din fragmentul din scrisoarea directorului general al DG COMP la care se referă reclamanta, citat în articolul de presă menționat la punctul anterior, o politică a Comisiei de garantare a confidențialității oricărei informații comunicate în mod voluntar de o întreprindere care solicită să beneficieze de programul de clemență, în special în cadrul publicării deciziilor pe care Comisia le adoptă în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003.
- 143 Raționamentul expus la punctele 141 și 142 de mai sus se aplică de asemenea, prin analogie, scrisorii privind o procedură de arbitraj pendinte în Statele Unite, adresată de DG COMP unui cabinet de avocatură la 11 februarie 2014 și prezentată de reclamantă în ziua ședinței. Astfel, fără chiar să fie necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea acestui înscris, contestată de Comisie, trebuie să se constate că acesta, ca și scrisoarea la care s-a făcut referire la punctul 141 de mai sus, reflectă opoziția Comisiei numai la divulgarea versiunii confidențiale a unei decizii prin care a constatat o încălcare a dreptului Uniunii în materia înțelegerilor și a sancționat mai multe întreprinderi pe acest temei. În

plus și în orice caz, Tribunalul arată că scrisoarea menționată, datată 14 februarie 2014, nu este relevantă în scopul aprecierii dacă decizia atacată, adoptată în mai 2012, determină o încălcare a încrederii legitime a reclamantei.

144 În ceea ce privește apoi observațiile prezentate de Comisie în calitate de *amicus curiae* în fața High Court of Justice (England & Wales) [Înalta Curtea de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] în noiembrie 2011, prezentate în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, nici acestea nu au putut da naștere încrederii reclamantei în faptul că Comisia nu va publica o versiune neconfidențială a deciziei PHP mai detaliată decât cea publicată în anul 2007.

145 Astfel, în aceste observații, Comisia s-a opus numai divulgării către terți, pe de o parte, a versiunii confidențiale a unei decizii prin care constatare o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii și, pe de altă parte, a unor documente care îi fuseseră comunicate în mod voluntar de întreprinderi, în cadrul investigației care a condus la adoptarea deciziei menționate, cu scopul de a beneficia de programul său de clemență, precum și a unor declarații efectuate în temeiul clemenței în cursul acestei investigații. Așadar, în măsura în care aceste observații privesc divulgarea versiunii confidențiale a unei decizii de constatare a unei încălcări a dreptului concurenței al Uniunii, raționamentul expus la punctele 141 și 142 de mai sus este aplicabil *mutatis mutandis*. În ceea ce privește opoziția manifestată de Comisie față de divulgarea către terți a unor documente și declarații care i-au fost prezentate în mod voluntar de întreprinderi cu scopul de a beneficia de programul de clemență, nu se poate deduce de aici existența unei politici a Comisiei care să rezerve, în general, un tratament confidențial ansamblului informațiilor privind o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii comunicate de o întreprindere care solicită să beneficieze de programul de clemență.

146 În orice caz, trebuie arătat că, în considerentele (20), (21) și (23) ale observațiilor în cauză, Comisia și-a susținut în special punctul de vedere potrivit căruia ar fi disproporționat să divulge unor terți versiunea confidențială a deciziei în cauză, întrucât respectiva versiune conținea doar puține informații suplimentare privind funcționarea înțelegerii vizate în Regatul Unit în raport cu versiunea neconfidențială a deciziei menționate accesibilă publicului. Comisia a apreciat în acest caz particular că o divulgare a versiunii confidențiale a deciziei în cauză nu era justificată, ținând seama de interesul foarte limitat pe care l-ar fi prezentat o astfel de divulgare pentru victima prezumată a înțelegerii menționate, care urmărea să obțină, în fața instanțelor Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, repararea prejudiciului pe care susținea că l-a suferit.

147 Dimpotrivă, prezentul litigiu privește publicarea de către de Comisie a unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP, care conține un număr mare de informații detaliate privind funcționarea înțelegerii sancționate în decizia menționată, care nu figurau în versiunea acesteia publicată pe site-ul internet al DG COMP în anul 2007. După cum s-a subliniat la punctul 103 de mai sus, o astfel de publicare ar fi de natură, *prima facie*, să permită unor terți care se consideră lezați de respectiva înțelegere să stabilească cu mai multă ușurință răspunderea civilă a reclamantei și a altor întreprinderi care au participat la aceasta, precum și, dacă este cazul, întinderea acestei răspunderi. În consecință, punctul de vedere exprimat de Comisie în observațiile citate la punctul 144 de mai sus privea o situație atât de diferită de cea care caracterizează prezenta cauză încât observațiile menționate nu au putut în niciun caz să dea naștere încrederii legitime pe care o invocă reclamanta.

148 În ceea ce privește, pe de altă parte, argumentul întemeiat pe concepția, susținută de Comisie în cadrul unor proceduri civile inițiate în Statele Unite, potrivit căreia întreprinderile care cooperează în mod voluntar cu Comisia dezvăluind existența unor înțelegeri nu pot fi plasate, în cadrul unor astfel de acțiuni, într-o poziție mai puțin favorabilă decât alți participanți la înțelegeri care nu au făcut dovada unui astfel de spirit de cooperare, nici acesta nu poate fi reținut.

149 În această privință, în primul rând, întrucât interesul unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului ilicit care îi este reproșat să nu fie divulgate publicului nu merită în principiu nicio protecție specială (a se vedea

punctul 107 de mai sus), reclamanta nu poate solicita o asemenea protecție sub pretextul că trebuie să beneficieze de o poziție specială în fața instanței naționale în raport cu poziția întreprinderilor care nu au făcut dovada aceluiași grad de cooperare cu Comisia. Apoi, în măsura în care decizia publicată relatează faptele care stau la baza răspunderii fiecăreia dintre destinatarii săi pentru încălcarea articolului 101 TFUE, reclamanta nu este dezavantajată în această privință în raport cu ceilalți participanți la încălcare. În sfârșit, trebuie amintit că cooperarea reclamantei cu Comisia în termenii descriși la punctul 2 de mai sus a dat naștere unei imunități complete la amendă, ceea ce constituie consecința normală potrivit Comunicării privind cooperarea din 2002. În orice caz, reclamanta nu prezintă niciun element de natură să demonstreze că publicarea informațiilor pentru care solicită aplicarea regimului de confidențialitate în speță, care au legătură cu funcționarea înțelegerii în ansamblul său, ar dezavantaja-o în raport cu alte întreprinderi destinate ale deciziei PHP în cadrul unor acțiuni în despăgubire. Rezultă că nu există nicio contradicție între această luare de poziție, reflectată de altfel în observațiile prezentate în fața High Court of Justice în noiembrie 2011, menționate la punctul 144 de mai sus, și punctul de vedere susținut de Comisie în prezenta cauză.

- 150 În ceea ce privește trimiterile efectuate de reclamantă la punctul de vedere susținut de Comisie în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 22 mai 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia (T-344/08), și Hotărârea Curții Comisia/EnBW Energie Baden-Württemberg, punctul 92 de mai sus, acestea sunt lipsite de relevanță în speță, deoarece, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, această cauză privea o decizie de respingere a unei cereri de acces la ansamblul documentelor care figurează într-un dosar al Comisiei privind o încălcare a dreptului concurenței. Rezultă de aici că punctul de vedere susținut de Comisie în acest cadru nu a putut da naștere unei așteptări legitime a reclamantei potrivit căreia Comisia s-ar abține să aducă la cunoștința publicului orice informație pe care aceasta i-ar fi comunicat-o în mod voluntar în cadrul investigației cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 151 În sfârșit, în al treilea rând, trebuie analizat argumentul reclamantei potrivit căruia încălcarea încrederii sale legitime își găsea sursa deopotrivă în practica anterioară a Comisiei constând în nedivulgarea informațiilor care îi erau comunicate în mod voluntar de întreprinderi în temeiul cererilor de clemență și în privința cărora respectivele întreprinderi solicitaseră aplicarea tratamentului confidențial. Această practică ar fi ilustrată de versiunea neconfidențială a deciziei PHP publicată în anul 2007, care ține seama în mare parte de cererile de aplicare a regimului de confidențialitate prezentate de reclamantă și care, spre deosebire de alte versiuni publicate ale unor decizii de sancționare a încălcărilor dreptului concurenței al Uniunii, nu a fost calificată drept provizorie de către Comisie.
- 152 În această privință, este necesar să se arate că, presupunându-se chiar că o asemenea practică ar fi fost dovedită, aceasta nu ar fi putut da naștere încrederii legitime a reclamantei în faptul că Comisia nu o va modifica în viitor.
- 153 Astfel, deși respectarea principiului încrederii legitime face parte dintre principiile fundamentale ale dreptului Uniunii, operatorii economici nu pot să aibă încredere legitimă în menținerea unei situații existente care poate fi modificată în cadrul puterii de apreciere a instituțiilor Uniunii (Hotărârea Curții din 15 iulie 1982, Edeka, 245/81, Rec., p. 2745, punctul 27; a se vedea Hotărârea Tribunalului din 8 septembrie 2010, Deltafina/Comisia, T-29/05, Rep., p. II-4077, punctul 426 și jurisprudența citată).
- 154 În speță, reiese din examinarea celui de al treilea motiv de mai sus că informațiile în privința publicării cărora reclamanta se opune nu pot fi considerate, având în vedere argumentația prezentată de aceasta în cursul procedurii administrative și în cadrul prezentei proceduri jurisdicționale, ca fiind confidențiale prin natura lor.
- 155 Or, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice sau să nu publice astfel de informații. Într-adevăr, ținând seama de principiile amintite la punctele 89 și 90 de mai sus, articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 trebuie interpretat în sensul că limitează

obligatia de publicare ce incumbă Comisiei doar la menționarea părților interesate și a esenței deciziilor la care se face trimitere în cuprinsul primului alineat al acestei dispoziții, în vederea facilitării sarcinii Comisiei de a informa publicul cu privire la existența și la conținutul deciziilor, ținând seama în special de constrângerile lingvistice legate de o publicare în Jurnalul Oficial. În schimb, această dispoziție nu restrânge posibilitatea Comisiei, dacă consideră oportun și dacă resursele îi permit, să publice textul integral sau cel puțin o versiune foarte detaliată a deciziilor sale, sub rezerva protecției datorate secretelor de afaceri și altor informații confidențiale (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 76).

- 156 Deși Comisia este supusă deci unei obligații generale de a nu publica decât versiuni neconfidențiale ale deciziilor sale, nu este necesar, pentru a garanta respectarea acesteia, ca articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 să fie interpretat în sensul că ar acorda un drept specific destinatarilor deciziilor adoptate în temeiul articolelor 7-10 și al articolelor 23 și 24 din regulamentul menționat, permițându-le să se opună publicării de către Comisie în Jurnalul Oficial și, dacă este cazul, pe site-ul internet al acestei instituții a unor informații care, deși nu sunt confidențiale, nu sunt esențiale pentru înțelegerea dispozitivului acestor decizii (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 77). Așadar, articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 nu vizează restrângerea libertății Comisiei de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu este cerută, în măsura în care divulgarea lor nu este incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 79).
- 157 Prin urmare, rezultă din această marjă de apreciere că, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 153 de mai sus, reclamanta, dacă se presupune că este dovedită practica administrativă anterioară la care aceasta face trimitere, nu putea dobândi nicio încredere legitimă în menținerea ei.
- 158 Această concluzie se impune cu atât mai mult în speță cu cât publicarea unor informații detaliate privind o încălcare a dreptului Uniunii în materia înțelegerilor este de natură să faciliteze stabilirea răspunderii civile a întreprinderilor responsabile pentru o astfel de încălcare și în acest mod să întărească aplicarea dreptului menționat în sfera privată. Trebuie de asemenea să se țină seama în această privință de faptul că Comisia a subliniat, la punctul 31 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 și la punctul 39 din Comunicarea privind cooperarea din 2006, că „[f]aptul că se acord[a] imunitatea la amenzi sau reducerea cuantumului acestora nu p[utea] proteja o întreprindere de consecințele de drept civil ale participării sale la o încălcare a articolului 81 [CE]”.
- 159 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia încrederea sa legitimă în faptul că Comisia nu va divulga informațiile comunicate în mod voluntar în cursul anchetei își găsește originea în publicarea unei prime versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în anul 2007, ținând seama de cererile de confidențialitate pe care le prezentase reclamanta, nici acesta nu poate fi primit.
- 160 Desigur, Comisia nu a calificat în mod expres drept provizorie această primă versiune neconfidențială a deciziei PHP, publicată în anul 2007.
- 161 Cu toate acestea, trebuie amintit că, la acel moment, Tribunalul interpretase deja articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, care corespunde, în esență, articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, în sensul că această dispoziție nu viza restrângerea libertății de care dispunea Comisia de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu era cerută, în măsura în care divulgarea lor nu era incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 79). În acest context, este necesar să se considere că simpla împrejurare că Comisia a publicat o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP

în anul 2007 și că nu a calificat-o drept provizorie nu a putut furniza reclamantei nicio asigurare precisă că o nouă versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei menționate nu ar fi publicată ulterior, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 135 de mai sus.

162 În plus, cererile de confidențialitate prezentate de reclamantă în iulie 2006 erau motivate, printre altele, de împrejurarea că versiunea confidențială a deciziei PHP dezvăluia, în opinia sa, un număr important de informații comerciale sensibile în privința sa. Or, la momentul publicării primei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP, jurisprudența era deja constantă în sensul că nu sunt nici secrete, nici confidențiale informațiile care au avut acest caracter, dar care datează de cinci sau mai mulți ani și trebuie, pentru acest motiv, să fie considerate istorice, cu excepția situației excepționale în care întreprinderea în cauză nu demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a unui terț (a se vedea jurisprudența citată la punctul 84 de mai sus). În consecință, reclamanta era în măsură să înțeleagă încă de la acel moment ca natura eventual confidențială a acestor informații nu putea, în principiu, să fie garantată pe termen nedeterminat.

163 Pe de altă parte, întrucât reclamanta nu a prezentat niciun element de natură să stabilească faptul că Comisia s-ar fi angajat în mod specific față de aceasta să nu publice o versiune neconfidențială a deciziei PHP care să conțină mai multe informații decât cea publicată pe site-ul internet al DG COMP în septembrie 2007, ea nu se poate întemeia doar pe această publicare pentru a deduce de aici existența unei încrederi legitime în acest sens.

164 În sfârșit, criticile întemeiate pe o nerespectare a principiilor securității juridice și egalității de tratament trebuie de asemenea să fie înlăturate, raționamentul invocat de reclamantă în susținerea acestora confundându-se, în esență, cu cel invocat în susținerea criticii întemeiate pe o încălcare a principiului încrederii legitime.

165 În consecință, cel de al patrulea motiv nu este întemeiat și trebuie, prin urmare, să fie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului scopului prevăzut la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și pe o încălcare a punctului 48 din Comunicarea privind accesul la dosar

166 Reclamanta susține că decizia atacată, în măsura în care implică publicarea unor declarații și documente provenind de la candidații la clemență, încalcă principiul scopului înscris la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003. În conformitate cu această dispoziție, informațiile obținute în cadrul procedurilor desfășurate în temeiul articolelor 17-22 din Regulamentul nr. 1/2003 ar putea fi utilizate doar în scopurile în care au fost colectate. Or, divulgarea unor informații provenind din dosarul Comisiei prin intermediul publicării unei versiuni neconfidențiale mai complete a deciziei PHP, adoptată cu mai mulți ani în urmă, nu ar avea legătură cu obiectivele pentru care au fost colectate aceste informații. Această concluzie ar fi confirmată de punctul 48 din Comunicarea privind accesul la dosar, din care rezultă că un astfel de acord este dat cu condiția ca documentele obținute să nu fie folosite decât în scopul procedurilor judiciare sau administrative pentru aplicarea regulilor de concurență ale Uniunii în cauză în procedura administrativă conexă.

167 Comisia contestă această argumentație.

168 În această privință, trebuie mai întâi să se arate că reclamanta își întemeiază în mod eronat critica deciziei atacate, în temeiul prezentului motiv, pe punctul 48 din Comunicarea privind accesul la dosar.

169 Astfel, după cum arată în mod întemeiat Comisia, rezultă din modul de redactare a punctului 48 din Comunicarea privind accesul la dosar că interdicția pe care o prevede în ceea ce privește utilizarea documentelor care figurează în dosarul investigației în alte scopuri decât procedurile judiciare sau

administrative având ca obiect aplicarea normelor de concurență ale Uniunii în cauză în procedura administrativă conexă se adresează persoanelor, întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi cărora Comisia le-a adresat o comunicare privind obiecțiunile și care beneficiază de un acces la dosarul menționat, în sensul punctului 3 din Comunicarea privind accesul la dosar. Punctul 48 menționat nu are deci ca obiect reglementarea utilizării de către Comisie a declarațiilor sau a documentelor colectate în cadrul unei investigații privind o încălcare a articolului 81 CE.

- 170 Apoi, în ceea ce privește critica întemeiată pe o încălcare a principiului scopului stabilit la articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, informațiile colectate în temeiul articolelor 17-22 din regulamentul menționat nu pot fi utilizate decât în scopul în care au fost obținute, fără a aduce atingere articolelor 12 și 15 din acest regulament, referitoare la schimbul de informații cu autoritățile de concurență ale statelor membre și la cooperarea dintre Comisie și instanțele statelor membre.
- 171 Această critică nu poate fi însă primită, chiar fără să fie necesară pronunțarea cu privire la aspectul, dezbătut de părți, dacă informațiile comunicate în mod voluntar Comisiei în cursul unei investigații intră în domeniul de aplicare al respectivei dispoziții, în pofida faptului că articolele 17-22 din Regulamentul nr. 1/2003 urmăresc să reglementeze competențele de investigație ale Comisiei.
- 172 În acest sens, publicarea deciziilor adoptate de Comisie în aplicarea articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003 constituie, în principiu, după cum atestă articolul 30 din regulamentul menționat, ultima etapă a procedurii administrative prin care Comisia constată și sancționează încălcările articolului 81 CE.
- 173 În consecință, fără a aduce atingere protecției care trebuie să fie acordată informațiilor confidențiale cuprinse în dosarele de investigație ale Comisiei, publicarea de către aceasta a unei versiuni neconfidențiale a unor astfel de decizii, cuprinzând informații care i-au fost comunicate în mod voluntar de întreprinderi pentru a beneficia de programul de clemență, nu poate fi considerată fără legătură cu motivul pentru care au fost obținute respectivele informații.
- 174 Această constatare permite de altfel să se distingă prezenta cauză de cea în care s-a pronunțat Hotărârea Asociación Española de Banca Privada și alții, punctul 121 de mai sus, citată de reclamantă. Astfel, chiar fără să fie necesar să se amintească diferențele care există între articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17 și articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, care îl înlocuiește, este suficient să se constate că acea hotărâre viza utilizarea de către autoritățile naționale, ca mijloace de probă, a informațiilor colectate de Comisie de la întreprinderi și care nu fuseseră menționate într-o decizie a acesteia de sancționare a unei încălcări a dreptului concurenței, publicată în condițiile prevăzute de articolul 21 din Regulamentul nr. 17, Curtea considerând că o asemenea utilizare era interzisă, întrucât nu avea legătură cu motivul pentru care fuseseră obținute aceste informații (Hotărârea Asociación Española de Banca Privada și alții, punctul 121 de mai sus, punctele 35-38 și 47-54).
- 175 Prin urmare, al cincilea motiv nu este întemeiat și trebuie respins, ca și acțiunea în ansamblul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 176 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 177 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Evonik Degussa GmbH la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii măsurilor provizorii.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 ianuarie 2015.

Semnături